

saa bestemt Udtalelse af mig; men derimod er jeg uenig med Udvalget deri, at jeg ikke vil, at man utilbørligt skal afsnappe Pensionen for de Embedsmænd, som afgaae efter lang Tjenestetid, for at tillægge en meget kort Tjenestetid en Pension, hvortil den, efter min Anskuelse, slet ikke er berettiget. Hermed staaer det paa ingen Maade i Modsigelse, at jeg, som Referent i den roeskildste Stænderforsamling, fandt det urigtigt, at man havde ladet det være ubestemt, hvilket Pensionsstray Stats-tjenesten indtil 15 Aar skulde have, og at det skulde være afhængigt af Regjeringens For-godtbefindende, med hvor saa pEt. en Em-bedsmand, som havde tjent ikke blot under 5, men 12, 13, 14 ja 15 Aar, skulde blive pen-sioneret. Jeg vilde sikkre dem, som havde tjent indtil 15 Aar, mere end efter det da forelig-gende Forslag, men dette er dog vel noget ganske Andet end at ville, at den Embeds-mand, som har tjent i 2 Aar, skal have 10 pEt., i 3 Aar 20 pEt.; i 4 Aar 30 pEt. og i 5 Aar 40 pEt. af Gagen i Pension, thi det er for 5 Aars Tjeneste at bestemme en Tredie-deel mere, end hvad Maximum skulde være for 15 Aars Tjeneste, og 40 Gange mere, end hvad Minimum kunde blive; thi, naar Regje-ringen i det første Lovudkast havde villet, at en Embedsmænd, som havde tjent indtil 15 Aar, kun skulde have indtil 30 pEt. Pension, og altsaa efter Ordene en Embedsmænd, som gif af efter 14 Aars Tjeneste, kunde pensione-res med 1 pEt. af Gagen, saa forekommer det mig, jeg tillader mig at bruge dette Udtryk, ubegribeligt, at den ærede Rigsdagsmand, som sidst satte sig, og som synes med saame-gen Flid at have gennemgaaet, hvad jeg yt-trede i Roeskilde, kan finde en Modsigelse mel-lem hvad jeg yttrede der, og hvad jeg bemær-kede her igaar, thi ved et almindeligt Gjennemsyn vil det let opdages, at Alt, hvad jeg paa begge Steder yttrede om den korte Tjenestetids Pensionering, staaer i fuldkommen Samklang. Imidlertid kan jeg ikke nægte; at denne besyn-derlige Opfattelse af den ærede Rigsdagsmand bliver mig noget mere forklarlig, naar jeg seer hen til, at han ogsaa finder, at Forskjellen kun ligger i en forskjellig Udtryksmaade der, hvor der efter min Anskuelse er en virkelig

Forskjellighed af Tanken og af den hele Be-
 tragtning. Han mener nemlig, at det kun er
 en forskjellig Udtryksmaade, der ligger
 mellem min Anskuelse af § 1, som slutter
 sig meget nær til Udkastets Tanke, og den
 Tanke, som ligger til Grund for Udvalgets § 1.
 Jeg tillader mig at troe, at der er en meget
 væsentlig Forskjel mellem Udkastets § 1 og Ud-
 valgets § 1 (Sah), og at den Maade, hvor-
 paa jeg slutter mig til Udkastets § 1, gjør
 Forskjellen mellem min Anskuelse og Udvalgets
 endnu mere fremtrædende. Udkastet gaaer
 ud fra, at kun de Embedsmænd skulde være
 pensionsberettigede, som udnævnes af Kongen,
 og tilføjer, at Kongen skal besætte alle Embe-
 der som hidtil, indtil derom anderledes bestem-
 mes ved Lov. Udvalget gaaer derimod ud
 fra, at Alle, som ere fast ansatte i Statens
 Tjeneste, skulde være pensionsberettigede, men
 angiver paa ingen Maade, hvilke Embedsmænd
 det er, som indtil Dato kunne betragtes som
 fast ansatte, eller hvorledes det i Fremtiden
 skal blive med den faste Ansættelse. Det, hvor-
 paa jeg lægger Vægt i denne hele Sag, det er,
 at vi faae en Lov om, hvilke Embedsmænd
 der skulde udnævnes af Kongen, og paa denne
 Maade blive pensionsberettigede. Det Gæste,
 jeg har hørt indvende herimod af den ærede
 Ordfører igaar, var, at dette vilde være
 et Indgreb i det kongelige Prærogativ;
 men, naar der staaer i Grundloven, at Kongen
 skal udnævne Embedsmændene i samme Om-
 fang som hidtil, indtil det bliver foran-
 dret ved Lov, saa indseer jeg virkelig dog
 ikke, at det, da det er bebudet og forudsat
 i Grundloven, at en Forandring heri skal
 skee ved Lov, kan kaldes noget Indgreb i
 det kongelige Prærogativ, at en saadan Lov
 udkommer. Og jeg indseer heller ikke engang,
 hvorledes det skulde skee, naar Udvalgets
 Tanke, at den faste Ansættelse alene skulde
 give Pensionsberettigelse, skulde faae prak-
 tisk Gyldighed — hvorledes dette skulde skee,
 siger jeg, paa anden Maade, end naar
 det ved Lov blev bestemt, hvilke Ansættelser
 skulde betragtes som faste, og hvilke ikke. Det
 er paa forskjellig Maade her i Salen blevet
 misforstaaet, at jeg lægger saamegen Vægt paa,
 at det kun skal være de af Kongen udnævnte